

Διδασκαλία πρός ἀρχαρίους μοναχούς γεγονοῦτα παρά δανιήλ Ἱερομονάχου συγγενοῦς τοῦ
ἐν διδασκάλοις ποτέ κυροῦ χριστοφόρου τοῦ πάνυ.

προοίμιον.

"Οτι δέ δεῖ θεοῦ ἐξηγητήν ἀκούειν τὸν βουλόμενον, καν μῆ ἄξιος εἴη ὁ ταύτην λέγων,
φησίν δὲ κύριος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ· ἔπειτα τῆς μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ
οἱ φαρισαῖοι· πάντα οὖν ὅσα ἂν ὑμῖν εἰπωσι ποιεῖν ποιεῖτε· κατὰ δέ ταῦτα ἔργα αὐτῶν μῆ
ποιεῖτε· λέγουσι γάρ καὶ οἱ ποιοῦσι· τοῦτο χρή νοεῖν καὶ περὶ ἐμοῦ· καὶ γάρ κάγω ταῦ-
τα ἐποίησα, ἵνα ἐλέγχηται φέμη μοσαϊκόν ποιεῖν μηδέν ἀγαθόν πούντος· καὶ μᾶλλον ἀρχήν ἀρ-
χισα ἐκ τῆς γαστριμαργίας· διτι δὲ ταύτης οὐκ διλύτις φοράς ἐπεπτώκειν εἰς πάθη διτι-
μίας κατὰ τὸν ἀπόστολον· διό καὶ ἡναγκάσθην γράψαι πρῶτον τὰς μηχανάς τοῦ πονηροῦ,
ἵνα μῆ γελῶμαι καὶ πίπτω εἰς αὐτάς· διλάμηδεις τῶν τηρήν γραφήν ἀρίστως γινωσκόντων,
ἡ τῶν ἀλλων ἔχοντων· οἶον ἐκ τῶν ἐλαττόνων τίς καταπτύσῃ μηδέν πλοῦν καὶ ἀτεχνον του-
τὶ τό πυκτίον· ἡ καὶ μῆ μέρη μαρτωλοῦ πεποιημένον· καὶ γάρ ἀμύτος εἰμι τῆς ἐξω σοφί-
ας, εἰ καὶ δοκεῖ μοι φιλοσοφεῖν· διλάμηδεις τῶν διά τούς τηρήν γραφήν καλῶς γι-
νωσκοντας, διλάδια τούς μαθεῖς μῆ ἐμέ· ἵνα ἐλέγχηται φέμην πή μοσαϊκόν ποιεῖν μηδέν ἀγαθόν
ποιούντων· καὶ γάρ ὁ γινώσκων ἔαυτόν, οὐκ διλύτις τῇ εὔσεβείᾳ κέχρηται· διλάμηδεις πρῶτην
ἡνίκα ἐξένηψα πρός κύριον καὶ εἶδον τό πλῆθος τῶν δινομιῶν μου, οὐκ ἐποίησα τοῦτο
πρός ἐτέραν διδαχήν· διλάδια πρός νουθασίαν τῆς ταλαινῆς μου ψυχῆς· διλάμηδεις οἶδα πόθεν
μετά ταῦτα ἡράσθησαν καὶ ἐτεροι καὶ τοῦτο ἡτησαν· διό καὶ οἱ βουλόμενοι μεταγράφειν
τοῦτο καὶ ἔχειν, ἔχετασαν· δισοι δέ πάλιν τοῦτο ἀηδίζονται, μῆ δινακόπτειν ἐπιχειρείτω-
σαν τούς αἰρουμένους,ἵνα μῆ μέρη φίλαυτοι καὶ κενόδοξοι ἡ κοιλιόδουλοι καὶ ἐμπαθεῖς,
ὑπό τῶν εὗ φρονούντων καταγνωσθῶσιν.

Μερί γαστριμαργίας· καὶ διτι βλάπτει μεγάλως τόν θέλοντα σωθῆναι, καὶ περὶ ἀλλων
πταισμάτων.

Εὐλόγησον πάτερ.

"Ἐγ γαστριμαργία καὶ πή μετά οἶνου ἡ καὶ ὑδατος πολυποσία, φέρει πολλήν ἀμέλειαν καὶ
ἀχαμνωσύνην τῷ σώματι· οὐ γάρ δύναται ἔχειν προσευχήν καθαράν ὁ τήν γαστέρα ἔχων πε-
πληρωμένην· διλάμηδεις παράλυτος πίπτει εἰς τήν κλίνην· καὶ τότε ὁ τῆς γαστριμαργίας
δαίμων διοῦ ἐποίησεν αὐτόν γαστριμαργῆσαι, πορεύεται εἰς τόν τῆς πορνείας δαίμονα
καὶ φησίν· ίδού ἐξώ ἐνίκησα δύτόν διά τῆς γαστριμαργίας, πολέμησον καὶ σύ διά τῆς
πορνείας ὅπως κληρονομήσωμεν αὐτόν τελείως· καὶ τότε πολεμοῦσιν αὐτόν· καὶ σπείρουσι
λογισμούς πονηρούς εἰς τήν καρδίαν αὐτοῦ· καὶ ποιοῦσιν αὐτόν χασμᾶσθαι καὶ τανύτεσθαι
καὶ εἰς τό κρυπτόν αὐτοῦ σῶμα βιτονται οἱ μιαροί· καὶ διναστένουν καὶ θυμόνουν αὐτό·
καὶ ποιοῦσιν ἵνα διλώσῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς αὐτό· πή ἵνα τριψθῇ ἐν τῇ στρωμῇ καὶ
μιανθῇ οὗτος ὁ ταλάίπωρος· πρῶτον γάρ αὐτόν διναθυμίζουσι μορφάς γυναικῶν ἡ καὶ παι-
δῶν εὐμόρφων ὃν εἶδε καὶ ἐσύντυχε μέτ' αὐτῶν τήν τήμεραν· εἰ δέ μπάρχει καὶ πλησίον
αὐτοῦ νέον καὶ διγένειον πρόσωπον, τότε πάλιν περισσότερον τόν δαιμονίζουν, ἵνα ἀπέλθη
πρός αὐτόν καὶ ποιήσῃ τί οὐ καλόν· καὶ οὕτω διά τῶν κακῶν λογισμῶν ἀπό διλύγον ὀλί-

γον φαίρουσιν οἱ δαίμονες τοῦτον τόν ταλαιπωρον γαστρίμαργον ὥσπερ αἰχμάλωτον εἴς τήν ἀμαρτίαν· εἰ δέ καὶ τότε δέν δυνηθοῦν ποιῆσαι αὐτόν ἀμαρτῆσαι δία τόν πολύν νυσταγμόν ὃν ἔχει, ἢ καὶ διά τό βάρος τῆς γαστρός, δίδουν αὐτόν πάλιν πολύν ὕπνον· καὶ μετά τό χορτασθῆναι καλῶς τόν ὕπνον καὶ ἐξυπνισθῆναι, δίδουν αὐτῷ ἀχαμνωσύνην πολλήν σώματος καὶ ἀμέλειαν, ὅπως μή δυνηθῇ ἀναστῆναι εἰς προσευχήν· εἶτα αἰχμαλωτίζουν τόν νοῦν αὐτοῦ εἰς ματαίους καὶ ρυπαρούς λογισμούς· ἵνα μή ἐνθυμηθῇ τόν θέόν καὶ ἀναστῇ εἰς προσευχήν καὶ καὶ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτούς· καὶ πάντα πράττουσιν οἱ μιαροί· καὶ τό πρῶτον ἵνα ποιήσουν αὐτόν ἀμαρτῆσαι· καὶ ἐάν μή ἀναστῇ οὕτος εἰς προσευχήν, παρευθύς ἐρχεται εἰς συγκατάθεσιν τῆς ἀμαρτίας· μετὰ δέ τήν συγκατάβασιν τοῦ νοός αὐτοῦ πρός τήν ἀμαρτίαν, πλειότερον πάλιν τόνανγκάζουν· καὶ οὕτω πίπτει ὁ ταλαιπωρος γαστρίμαργος· καὶ γίνεται γέλως καὶ ἐπιχαρμα τῶν δαιμόνων καὶ ἐχθρός τοῦ θεοῦ· ὅρᾶτε τί ποιεῖ τὴν γαστριμαργία καὶ τὴν πολυποσίαν; ὅρᾶτε πῶς μᾶς χωρίζει ὁ ἐχθρός τῆς ψυχῆς μαθήτων τόν θέόν καὶ πίπτομεν εἰς τάς παγίδας αὐτοῦ; ἐμάθετε τάς τέχνας τῶν πονηρῶν δαιμόνων οἱ ἐμπαθεῖς ὡς ἐμέ; καὶ γάρ τούς γατριμάργους καὶ πολυπότους μισεῖ ὁ θεός καὶ λέγει· "Οὐ μή μείνη τό πνεῦμα ἐν τοῖς ἀνθρώποις τόύτοις, διά τό εἶναι αὐτούς σάρκας· καὶ τούς ταλανίζει πάλιν καὶ λέγει· οὐδεὶς οἱ ἐμπεπλησμένοι ὅτι πεινάσετε· ὅρᾶτε πῖς δὲν εἶναι τό πνεῦμα τοῦ θεοῦ εἰς ἐμᾶς τούς γατριμάργους καὶ πῶς μᾶς ταλανίζει; καὶ ὁ ἀβρᾶς Ἰσαάκ φησιν· οὐκ ἔστι τό πνεῦμα τοῦ θεοῦ τοῖς ἐν ἀναπαύσει καὶ ἀμελείᾳ διάγουσιν δλλάν τό πνεῦμα τοῦ διαβόλου· λέγει καὶ ὁ ἀπόστολος· ὃν ὁ θεός τὴν κοιλίαν καὶ πάλιν τά βρώματα τῆς κοιλίας καὶ τὴν κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δέ θεός καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει·". ἢ κούσατε ~~πάντας~~ πᾶντας πῶς πᾶσα δγία γραφή τήν γατριμάργιαν καταργεῖ; καὶ πῶς τό πνεῦμα τοῦ θεοῦ οὐκ ἔνι εἰς τούς γατριμάργους, δλλάν τό πνεῦμα τοῦ διαβόλου; διά τοῦτο ὅρίζουν αἱ θεοί γραφαί· ὅτι ὅστις θέλει νάσωθῇ καὶ νά μή κολασθῇ, νά μήν θεραπεύῃ τήν γαστέρα αὐτοῦ ἐν παχέσι βρώμασι καὶ πολλοῖς· μήδέ ἐν πολλῷ πότῳ καὶ πολλῷ ὑπνῷ· ὅτι καὶ πολὺς ὕπνος μεθᾶ καὶ σκοτίζει τόν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου· μόνον τόσον νά ἐσθίῃ καὶ νά πίνῃ καὶ νά κοιμᾶται, ὅσον νά ζητεῖ ἀκόμη δλίγον εἰς τό χορτασθῆναι· καὶ τότε νά ἀφίνη τό φαγόν καὶ τό ποτόν· ὅτι τὸ χόρτασις λέγουν αἱ θεοί γραφαί εἶναι τοῦ διαβόλου καὶ οὐχί τοῦ θεοῦ· διά τοῦτο μισεῖ ὁ θεός τούς γατριμάργους καὶ δέν τούς βοηθεῖ παντελῶς· ὅπως ρίψῃ αὐτούς ὁ διάβολος εἰς ἀμαρτίαν· καὶ τότε ἦ νά ταπεινωθοῦν νά μετανοήσουν μετά δακρύων διάτης ἐξομολογήσεως νά τούς συγχωρήσῃ πάλινεάν προσέχωνται καὶ προσεύχωνται· ἦ ἵνα γίνουν τελείως τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τήν αἱ θνήτοιν κόλασιν διά τό μή παύειν τήν ἀμαρτίαν νά μετανοήσουν· πίπτει τόινυν εἰς τάς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὁ κατακρίνων ἐτερον· καὶ ὁ ὑβρίζων· καὶ ὁ γελῶν καὶ μετεωρίζόμενος· καὶ ὁ φιλόνεικος· καὶ ὁ υπερήφανος· ὁ γά κατακρίνων, καὶ ὁ ὑβρίζων, καὶ ὁ φιλονεικῶν, καὶ νοδοξίαν γοσεῖ καὶ υπερηφανίαν ἔχει· ὁ δέ γελῶν καὶ μετεωρίζόμενος καὶ ποζυσθών, φόβον θεοῦ οὐκ ἔχει· οὐδέ ἐντροπήν ἀνθρώπων· δλλά· ἄφρων ἔστι καὶ χαροποιεῖ τούς δαίμονας· δλλά ἂς φέρωμεν καὶ ἀπό τούς λόγους τοῦ Κυρίου μόνον ἀπό ἔνα· λόγον εἰς πᾶσαν ἀμαρτίαν· ἵνα πιστεύσωμεν ταῦτα ηπλιώτερα· περί τῆς γατριμάργιας λέγει·

• ούαί οί ἐμπεπλησμένοι δτι πεινάσετε·περί τῆς κατακρίσεως·μή κρίνεται ἵνα μή κριθῆτε· περί τῶν γελώντων·ούαί οί γελῶντες δτι ηλαύσετε·περί δέ τοῦ ὑβρίζοντος καί σκανδαλίζοντος ἄλλον λέγει·ό λοιδορῶν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ·ἡ μωρέ λέγων ἦ ρακά, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέεναν τοῦ πυρός·καί πάλιν·ούαί ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπήν θολεράν·ἡγουν·ἄλλή μπό ἐκεῖνον ὅπου σκανδαλίζει καί πικραίνει τὸν γείτονά του·καί διά τούς κενοδόξους καί ὑπερηφάνους λέγει ὁ προφήτης·κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται· καί κατάγει αὐτούς εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ βδου ὡς καί τὸν διάβολον·αὐτός γάρ ὁ διάβολος ἦτον πρῶτα ἄγγελος·καί διά τὴν ὑπερηφανίαν του ἔγινε διάβολος·καί διά τοὺς ψευδολόγους λέγει·μπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τό ψεῦδος·περί δέ τῶν μή ἀγαπῶντων τούς ἔχθρους αὐτῶν·καί μή στεργόντων τὴν διαλλαγήν, παραγγέλλει ὁ κύριος καί λέγει· ἀγαπᾶτε τούς ἔχθρους ὑμῶν·καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς·εὔχεσθε ὑπέρ τῶν ἐπηρεαζόντων καί μισούντων καί ἀδικούντων καί τυπτόντων ὑμᾶς·διότι καί ἐγώ εἰς τὸν σταυρόν ὅπου μέ ἐσταύρωσαν οἱ ἔχθροι μου, τοὺς εὐχήθηκα καί εἶπα·πάντερ ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην·οὐ γάρ οἴδασι τί πάθος·δρᾶτε πᾶς λέγει ὁ κύριος δτι νά ἀγαποῦμεν τούς ἔχθρους μας καί νά τούς κάμνωμεν καλόν; ήγουν νά τούς φιλοδωρίζομεν; διατοῦτο λέγει ὁ ἀπόστολος·ἐάν οὖν πεινᾶ ὁ ἔχθρος σου ψώμιζε αὐτόν·ἐάν δέ διψᾷ πότιζε αὐτόν· καί οὐ μόνον λέγει ὁ κύριος δτι νά ἀγαποῦμεν τούς ἔχθρους μας καί νά τούς φιλοδωρίζωμεν, ἀλλά καί νά εὐχόμεσθεν δι' αὐτούς· διατί; ἔνα μέν, δτι νά τούς ἐπιστρέψῃ ὁ κύριος μπό τὰ κακά αὐτῶν· εργα εἰς τὰ καλά· ἐάν καί αὐτοί θελήσωσι νά μετανοήσουν· δέντε ρον, διά νά ἀξιώσῃ ἐσένα εἰς τὴν βασιλείαν του ~~καὶ~~ διά τὴν ὑπομονήν σου καί τὴν πρός αὐτούς ἀγάπην· τόν μεθυστήν δέ τόν ἀναφέραμεν ἐδῶ· δτι αὐτός εἶναι μέ τούς πόρνους· μέ τούς μοιχούς· μέ τούς δρσενοκοίτας καί ηλέπτας καί δρπαγας καί ἀδικητάδες· λέγουσι· γάρ τὰ θεόπνευστα λόγια τῶν πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων· οὔτε πόρνοι· οὔτε μόχοί· οὔτε μαλακοί· οὔτε δρσενοκοίται· οὔτε ηλέπται· οὔτε μέθυσοι· οὔτε δρπαγες οὔτε ἄδικοι βασιλείαν θεοῦ κληρονομοῦν· ἀλλά κόλασιν καί τιμωρίαν αἰώνιον·

· Ορᾶτε μέ ποίους κρίμεται καί ηολάζεται ὁ οἰνοπότης καί μέθυσος; διατοῦτο δέν ἔχει χρείαν διάβολος νά πειράζει τοῦτον· εἰς ἄλλαις ἀμαρτίαις· ἐπειδή τόν ἔχει μέ τούς πόρνους· μέ τούς μοιχούς· μέ τούς μαλακούς καί δρσενοκοίτας καί ηλέπτας καί δρπαγας· οἴμοι τῷ ἀμαρτωλῷ καί μέθυστῇ σύν τοῖς ὅμοίοις μου μεθυσταῖς· δτι οὔδέποτε παύω ἐκ τῆς μέθης ἵνα μετανοήσω καί ρυσθῶ ἐκ τῶν τοῦ δαιβόλου χειρῶν· δ γάρ ἀπόστολος παῦλος τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς εἶπε πρός ἔναν του μαθητήν φνόματι τιμόθεον· θποῦ δέν ἔπινε κρασί παντελῶς διά νά εἶναι ὁ νοῦς του καθαρός πρός τόν θεόν· τέκνον μου λέγει· τόν ἐλυπήθηκεν διέλογημένος διάποστολος τοῦ θεοῦ δτι ἦτον δχαμνός πολλύ· καί ἀσθένειαις πολλαῖς εἶχεν ἀπό ταῖς πολλαῖς ἐγκράτειαις· τέκνον μου λέγει τιμόθεε· δλίγῳ οἶνῳ χρῆ, διά τόν στόμαχό σου καί τάς πυκνάς σου δαθενείας· ούαί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ καί δθλίψι· ἐκεῖνον ἐπρόσταζεν δ μακάριος παῦλος νά πίνη δλίγον κρασί διά τάς πολλάς του δαθενείας· ἵνα μή διά τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἐγκρατείας τελείως ἀπονεκρωθῇ· καί ἐγώ εἶμαι καλάκαι γερός, καί πάλιν δλίγον δέν θέλω νά πίνω· ἀλλά θέλω νά πνιγῶ εἰς αὐτό· τίς

νά μήν με κλαύση· τέ τις νά μήν πενθήσῃ εἰς ἐμέ· μόνον οἱ ὅμοιοι· μου μέ χαίρονται καὶ δέν μέ κλαίουν καὶ οἱ δαίμονες· ἀλλ' ὁ φιλάνθρωπος θεός λυπεῖται δι' ἐμέ καὶ τούς δ- μοίους μου ὅτι ἐπαρεδόθημεν τῷ ἔχθρῳ γῆμῶν διαβόλῳ διά τὴν κακήν προαίρεσιν τῆμῶν καὶ συνήθειαν· λυποῦνται οἱ θεῖοι ἄγγελοι· οἱ ἀρχάγγελοι· καὶ πάντες θεῖοι καὶ δίκαιοι· πᾶς ἐκολλήθημεν· οπίσω τοῦ σατανᾶ· καὶ οὐ θέλομεν παῦσαι ἀπό τῶν κακῶν τῆμῶν πράξεων· καὶ δι' ἐξομολογήσεως καὶ μετανοίας νά ἐλευθερωθοῦμεν ἀπό τοῦ ψυχοφθόρου δράκοντος εἶναι δέ καὶ ἄλλη μέθη χωρίς κρασί· διά τὴν ὅποιαν λέγει τῇ θέᾳ γραφή· οὐαὶ οἱ μεθύοντες ἀνευ οἴνου· τῆγουν, ἀλλή ἀπό ἀκείνους ὅποῦ μεθοῦν χωρίς κρασί· τούς θυμώδεις καὶ τούς υβριστάς λέγει· καὶ τούς ποιοῦντας τές ταραχάς καὶ τά ἄλλα δαιμονικά ἔργα· ταῦτα ἀκούσαντες καὶ ἰδούτες οἱ θεῖοι πατέρες, ἔγραψαν καὶ αὐτοί τινές ὅτι δοίνος οὐκ ἐστι τῶν μοναχῶν· οὐδέ τοῦ θέλοντος εὑαρεστῆσαι θεῷ· ἄλλοι πάλιν θεῖοι πατέρες διακριτικώτατοι καὶ συγκαταβατικώτατοι εἴπον· ὅτι τῷ θεῷ θυιταί εἰνοντι ἀρκεῖ ἐν ποτήριον οἴνου· τῷ δέ ἀσθενοῦντι, δύο ἀσόπληρα· τό δέ περισσότερον λέγουσι, τοῦ πονηροῦ ἐστι· καὶ τούς μὲν θέλοντας σωθῆναι, ἀρκεῖ ταῦτα μόνον φυλάττειν· τούς δέ μή θέλοντας, οὐδέ τάβιβλία δύλα τοῦ κόσμου τούς ἀφελεῖ· τῆμῶν δέ εἰς εὐχῆν τρέψωμεν τόν λόγον, δπως ἵλεως γενήσοται τήμεν δούριος τῆμῶν ἱησοῦς χριστός ἐν τῇ φοβερᾷ τήμέρᾳ τῆς αὐτοῦ παρουσίας· καὶ μετά κατανύξεως καὶ τεταπεινωμένης καρδίας εἴπωμεν· δέσποτα καὶ φιλάνθρωπες κύριε ἱησοῦς χριστέ· δούριος τήμῶν· μή ἐγιαταλίπης τήμᾶς τούς αμαρτωλούς καὶ ἀναξίους δούλους σου διέ τό ὄνομά σου τό θείον τυραννεῖσθαι ὑπό τοῦ σατανᾶ, ἀλλά ρῦσαι τήμᾶς μὲ φιλάνθρωπος ἐκ τῆς αὐτοῦ τέχνης καὶ μηχανῆς· καὶ ἐπίστρεψον τῆμῶν τόν νοῦν καὶ τάς καρδίας καθόν τρόπον οἴδας· δούριος τήμῶν πρός τόν σόν φόβον· καὶ πρός τήν σήν δημάπην· ἵνα καὶ τήμενοι οἱ ἀνάξιοι εὑρεθῶμεν ἐνώπιόν σου εὐάρεστοι· καὶ τύχωμεν τῶν αἰωνίων σου δημαθῶν μετά πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὑαρεστησάντων μάγιων· ὅτι σδν ἐστι τό ἐλεεῖν καὶ σώζειν τούς ἀπεγνωσμένους χριστέ δούριος τήμῶν· καὶ σοί πρέπει δόξα εἰς τόν αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

1) 2473/Κενδ. Διονυσίος^{τοῦ} 1610. Αιδεοναγία ωρὸς ἀρχαρίου γενεαχοῖ
γηγενία ωρά-θανάτου τερψομ. οὐργενοῦ τοῦ ἐν αιδεονάγοις ωρὸς Χριστο-
φόρου τοῦ πάντων" σ. 382 κατ. λεγχό. Τοιούτοις ὑπάρχει μηδὲ 584, 6
σ. 435, τοιούτοις εἶναι γαλα ακαντα ἀρχαριούτερον. ταὶ ωραριτηρί-
αι τοιούτοις εἶναι τοιούτοις εἶναι παρατετάγμενοι ὑπάρχει μηδὲ 584, 6
αἰώνιν· αντιγράψας

Περί κοινοβίων.

Οἱ τό μοναχικόν καὶ ἄγιον σχῆμα φοροῦντες μόνον μή ἔχειν ἵδιον τί ἐν τῷ κοινοβίῳ φέρειν, ἀλλά οὐδέ λόγῳ δινομάζεσθαι σόν, ἢ ἐμόν, ἢ τόπου, ἢ ἐκείνου πρέπει, χωρὶς δέ τούμόν πάντα λέγειν, τό ἱμάτιον· τό κουκούλιον· τήν ζώνην· καὶ τά λοιπά ὅμοίως πράγματα· ἵνα μή ἀτιμάζεται ἡ τάξις τοῦ κοινωβιακοῦ κανόνος· ἀλλ' ἀμέριστα πάντα· ὅπου γάρ εἰσὶ ἐν μοναστηρίῳ ἀταξίαι, καὶ συγχύσεις· καὶ ταραχαί· καὶ ἀνηκοῖαι· καὶ τά ὑπό τοῦ διαβόλου ἀναφανέντα πεκούλια, ἀτινα ἀπό κλοπῆς· καὶ δολιότητος καὶ ἀνομίας συνήχθησαν τά πρός καταστροφήν τῶν ἐαυτῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων· ἐν οἷς χαίρει ὁ ἀντίδικος διάβολος καὶ ἀγανακτεῖ ὁ φιλοικτίριμων Θεός· καὶ λυποῦνται οἱ ἄγιοι ἄγγελοι· ἐκεῖ γάρ οὐαί, καὶ κατάρα, σύν τῇ ἀπωλείᾳ χωρεύει· διά τοῦτο οὖν καλεῖται κοινώβιον· ἵνα τά πάντα κοινά καὶ ἀχώριστα σύν τοῖς θελήμασι πρός εὔαρέστησιν θεοῦ ἔχουσιν· ὅπου δέ οὐκ εἰσίν αἱ τῶν πραγμάτων χρεῖαι κοιναῖ· καὶ φρόνημα ἔνα κατά τό θέλημα τοῦ κυρίου· καὶ μία καρδία· τοῦτο οὐ καλεῖται κινώβιον, ἀλλά ληστήριον· καὶ ὑπό τοῦ σατανᾶ παραχωρήσῃ θεοῦ κυβερνᾶται· καθὼς καὶ ὁ ψλαμβάνος δαβίδ λέγει· ὅτι "ἐξαπέστειλεν αὐτοῖς κατά τά ἐπιτηδεύματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν"· δέ ἐν ἀγίοις καὶ μέγας βασίλειος λέγει· ὅτι ὁ ἔχων ἐν κοινωβίῳ ἵδιον πρᾶγμα τί

ἀλλότριον ἐαυτόν, τῆς τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας ἐποίησεν· καὶ τῆς τοῦ κυρίου ἀγάπης ἀπηλοτρίωται· καὶ ἔσται ἀκοινώνητος τῶν θείων μυστηρίων· εἰ δέ κοινωνεῖ, εἰς κρίμα ἐαυτῷ ἔσθίει καὶ πίνει τό σῶμα τοῦ κυρίου ἵησοῦ χρυστοῦ· ἔχων τήν μερίδα μετά τοῦ λεπροθέντος γιεζῆ· καὶ ἰούδα τοῦ προδότου· οἵ δέ παραχωροῦντες οἶγούμενοι ταῦτα καὶ τά ὅμοια τούτοις γίνεσθαι· ἢ καὶ παραδώσεις τοιαύτας τυπώσαντες δικην ὑφέξουσιν· ἕντες δὲ τοῦτον τὸν παρέχουσιν· ὅτι πολλαὶ ψυχαίδιά τῆς αὐτῶν καταφρονήσεως καὶ ἀμελείας ἀπόλυνται· οὐ γάρ τοιοῦτον σκοπόν ἔχων ἵδιοποιεῖσθαι πράγματα ἐν μοναστηρίῳ, πάντως ὅτι κλέπτης γίνεται· ὅ τοιοῦτος· σπουδάσωμεν πάντες ἀδελφοί, ἀποστῆναι τῆς τοιαύτης ματαίας καὶ δλεθρίου δαιγωγῆς, ἵνα μή εἰς ἀπώλειαν ἀπέλθωμεν· ἀλλ' ἐξακολουθήσωμεν μᾶλλον ταῖς θεοπνεύστοις γραφαῖς καὶ διδασκαλίαις τῶν ἀγίων πατέρων· ὅπως δι' αὐτῶν ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσωμεν· ἐν χριστῷ ἵησοῦ τῷ κυρίῳ ἥιτον, ὃ τὸ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

"Οσοι φοροῦν τό μοναχικόν καὶ ἄγιον σχῆμα, ὅπει μόνον τοῦτο πρέπει ὅτι νά μήν ἔχῃ τίποτες ἔδικόν του πρᾶγμα εἰς τό κοινώβιον, ἀλλά μηδέ λόγος πρέπει νάλέγεται τό ἔδικόν σου, ἢ τό ἔδικόν μου, ἢ τουτουνοῦ ἢ ἐκείνου· ἀλλά νά λέγητό ράσο· τό κουκούλι· τήν ζώνην καὶ τά λοιπά ὅμοίως πράγματα· διά μήν ἀτιμάζεται ἡ τάξις τοῦ κοινωβίου· ἀλλά νά εἶναι ὅλα ἀχώριστα, διότι εἰς ὅποιον μοναστηριον εἶναι ἀταξίαι, σύγχυσαις καὶ ταραχαί καὶ ἀνυποταξίαι· καὶ τά ὑπότοῦ δαιβόλου ἀναφανέντα πεκούλια· τά ὅποῖα ἀπό κλεψίαις καὶ ἐπιβουλαῖς καὶ λοιπαῖς ἀνομίαις ἐμαζώχθησαν, τά εἰς καταστροφήν τῶν ἐαυτῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων· τοῖς ὅποῖοις χαίρεται ἵ διάβολος, καὶ ὁ θεός ἀγανακτεῖ· καὶ λυποῦνται οἱ ἄγιοι ἄγγελοι· διότι ἐκεῖ οὐαί καὶ κατάρα σύν τῇ ἀπωλείᾳ χωρεύει· διά τοῦτο λοιπόν λέγεται κοινώβιον, νά εἶναι τά πάντα ἀχώριστα σύν τοῖς θελήμασι, νά εύχαριστεῖτε ὁ θεός· ἀμήν ἐκεῖ ὅπου δέν εἶναι δλα τά πράγματα κοινωβιάτικα, καὶ τό φρόημά τους καὶ τῇ καρδιᾷ

μία, τοῦτο δέν λέγεται κοινώβιον, ἀλλά ληστήριον· καὶ παραχωρήσει θεοῦ κυβερνᾶται μόνο
τοῦ σατανᾶ· ὃς καθὼς ὁ προφήτης λέγει· ἐξαπέστειλεν αὐτοῖς κατά τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν
καρδιῶν αὐτῶν· καὶ ὁ μέγας βασίλευος δέ λέγει· ὅτι ὅποιος εἰς τὸ κοινώβιον ἔχει τίπο-
τες πρᾶγμα χωριστόν, ἔκαμε τοῦ λόγου του δένον διό τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ, καὶ ἔχωρίσθη
διό τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου, καὶ νά εἶναι ἀκοινώνητος τῶν θείων μυστηρίων· ἐάν δέ κοινω-
νεῖ εἰς ιερία ἔστηψε ἐσθίει καὶ πίνει τό δῶμα τοῦ κυρίου ἵησοῦ χριστοῦ· ἔχων τὴν με-
ρίδα του μέ τοῦ λεπροθέντος γιεζῆ· καὶ ἰούδα τοῦ προδότου· καὶ οἱ τίγούμενοι οἱ παρ-
χωροῦντες αὐτά καὶ τὰ ὄμοια τούτοις γίνεσθαι δίκην μέλλουν νά κληρονομήσουν ἐν τῷ με-
ρᾳ ιερίσεως, ὃς καθὼς οἱ ἀνδροφόνοι· ὅτι πολλαῖς ψυχαῖς ἀπολέσθησαν διά τὴν ἀμέλειάν
των· διότι ὅποιος ἔχει τοιοῦτον λογισμόν εἰς τό μοναστήριον νά ἔχει χωριστά τίποτες
πρᾶγμα, βέβαια ὅτι οὗτος κλέπτησεῖναι καὶ ἱερόσυλλος· διά τοῦτο ἀδελφοί ἀγαπητοί ἃς
σπουδάσωμεν νά φύγωμεν αὐτό ταύτης τῆς ματαίας διαγωγῆς ἵνα μή ἀπέλθωμεν εἰς τὴν ἀ-
πώλειαν· ἀλλά νά ἀκολουθήσωμεν ταῖς θείαις γραφαῖς τῶν ἀγίων πατέρων ἵνα ζωήν αἰώ-
νινο κληρονομήσωμεν· ἐν χριστῷ ἵησοῦ τῷ κυρίῳ τῷ μῶν ᾧ τὸ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τούς
αἰῶνας, ἀμήν.

Μτον μία καλογρέα εἰς μίαν χώραν λεγομένην σαβίνην· ἡ ὅποια καλογρέα ἐπαρθένευε
καὶ ἀσκήτευε καὶ ἀγωνίζετο εἰς ἐγκράτειαν καὶ νηστείαν· πλὴν ἡ γλῶσσα της δὲν ἔπαινεν
διό τὴν πολυλογίαν καὶ ἀπό τὴν ἀκαρολογίαν, νά συντυχένη πράγματα ἀκαίρα καὶ ἀνυφε-
λῆ· λοιπόν ὥσάν ἀπέθανεντί καλογρέα ἐκείνη ἔθαψάν την εἰς τὴν ἐκκλησίαν· καὶ τὴν νύκτα
ἐκείνην εἶδεν ὁ φύλαξ τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης ἀποκάλυψιν καὶ ἐφάνη του πῶς ἐμπροσθεν
τοῦ ἀγίου βῆματος ἔφεραν τὴν καλογρέαν ἐκείνην καὶ τὴν ἔρριψαν κατά γῆς καὶ τό μέν
ἔνα της μέρος κατεκαίετον· τό δέ ἄλλο ἔστεκε γερδν καὶ ἀνέγγιστον διό τὴν φωτίαν·
λοιπόν ὥσάν ἐξημέρωσεν ἐδιηγήθη τὴν διπασίαν ταύτην εἰς ἐκείνους ὅπου ἦτον μαζή του
καὶ πηγαίνοντας νά τούς δείξῃ τόν τόπον ἐκεῖ ὅπου ἔβλεπε τὴν φωτίαν εἶδαν ἀληθινά.
τὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας καὶ εἶχαν σημάδια τῆς φλογός καὶ ἐκαιον ἀκόμη· καὶ ἐγνώρι-
σαν ἀπαντες ὅτι μέ σωματικόν πῦρ κατεκάη ἐκείνη ἡ γυναικα· ἀπό τό ὅποιον πρᾶγμα φαί-
νεται φανερά πῶς ἐκείνην ὅπου δέν εἶναι αἱ διαρτίαι τους συγχωρημέναις νά γλυτώ-
σουν διό τὴν μέλλουσαν ιρίσιν, δέν τούς ὀφελεῖ τίποτες ὁ θεῖος τόπος τῆς ἐκκλησίας
ὅπου τούς θάπτουν!

1 Κωδ. Σισυνδ. 299, 29, φ. γηε'θ- τν'θ, τοῦ XVI αἰώνος

o Exar in monostiv i Swr wrajsce ciwile,
zajecior rascor mi roj xpolos zmejig iwo-
niec yj mi roj xpolos dzienoz aiony xpiwcaj yj
zobas dzemvivcaj mi dian agatwars.
et si monwci yj mija rasci iwoj yj mi-
ro bipes roj mi nijm jv ri. jas mi pripis
yala roj wrodojlo pph y iwoj roj wrodoj. oj
si wodpaxwosilej nifajmne rascia y ra opora
roj roj pribots i y wasadwosz rascia zwowstek
dium nifajmne i y nijpox upiesi odr ar si w-
sporov roj waptekov. oj wa q' yoxj sia h' alic
natajpmotus y ajar yj swiurcaj. oj pao roj
roj roj buowoi jas roj idkocwicze mi i monostiv,
dzemv odr y nijm jas i rascia oj si u-
dles yj nijm odr waptekov. so buowcajwes dzemv
aawok jas mi rascia yala yj q' yoxj swiurcaj, iwo
mi y' alic roj aawok jas i fajmne dzemv
jajm roj dzemv dzemv jas i fajmne dzemv
ajm roj dzemv. jas si alic, jas alic yj
aawok jas i xpolos jas roj dzemv
zijm. w n' jas yj roj dzemv jajm.

Supre' aliprasor
empojmne yj mi idkocwicze.

28 Janv

25/5/18